

TẬP 7

HỒI 66

Vãng Sự

Không biết từ lúc nào, không khí bỗng trở nên ngột ngạt, Điền Bất Dịch từ từ đứng thẳng dậy, trên mặt lộ rõ vẻ bất định, nhưng tuyệt không thể biết chắc trong thâm tâm lão đang nghĩ những gì.

Tiêu Dật Tài im lặng một lúc mới nói: "Điền sư thúc, việc này cháu đã do dự rất lâu, nhưng nghĩ cho cùng thì cũng chẳng hay ho gì nếu cứ giấu sư thúc mãi..."

Điền Bất Dịch hít sâu một hơi, khẽ gật đầu: "Tiêu sư diệt, ta hiểu tâm ý của người rồi, thực cảm ơn người rất nhiều."

Tiêu Dật Tài gật đầu, như đang hồi tưởng lại chuyện gì, chậm rãi nói: "Điền sư thúc, cháu thấy Trương sư đệ mặc dù có quan hệ với yêu nữ của Ma Giáo, nhưng cũng chưa tới mức sa vào tà đạo. Có điều người trong Ma Giáo âm hiểm độc ác, Trương sư đệ tuổi còn trẻ, sợ không tránh khỏi nguy hiểm."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, trên mặt như phủ một lớp sương mờ, lạnh lùng nói: "Tên súc sanh đó, để ta về sẽ giáo huấn nó!"

Tiêu Dật Tài ngược nhìn Điền Bất Dịch, khẽ nói: "Điền sư thúc, cháu có lời này, không biết..."

Điền Bất Dịch gật đầu: "Người cứ nói."

Tiêu Dật Tài bèn thưa: "Điền sư thúc, sở dĩ cháu thưa với sư thúc về chuyện của Trương sư đệ là mong sư thúc biết mà xử lý, để trước mắt vụ việc không trở nên nghiêm trọng. Thương Tùng sư thúc quản việc hình phạt của Thanh Vân Môn chúng ta tính khí cương cường, nóng nảy, nếu lỡ mà biết được việc này, chỉ e Trương sư đệ... Có điều dù sao hấn cũng là đệ tử của sư thúc, bao năm qua chắc hấn sư thúc cũng tổn hao không ít tâm huyết vì hấn, nếu sự vụ trở nên trầm trọng thì sư thúc và Thương Tùng sư thúc cũng khó ăn khó nói. Thế nên...", Tiêu Dật Tài hạ giọng nói nhỏ: "Nếu Trương sư đệ không phạm phải những tội lỗi nghiêm trọng, chỉ cần sư thúc đóng cửa dạy dỗ hấn một chập, thiết nghĩ cũng là đủ rồi."

Điền Bất Dịch ngẩng đầu, ngắm nhìn sư điệt của mình một cách chăm chú, gật gù nói: "Tiêu sư điệt, cháu quả nhiên là có phong cách của bậc đại tướng, không uống công chưởng môn sư huynh quan tâm coi trọng. Xem ra chức vụ chưởng môn trong tương lai ắt sẽ thuộc về cháu."

Tiêu Dật Tài hơi cúi đầu, nói: "Điền sư thúc, người quá khen cháu rồi."

Điền Bất Dịch thần sắc đã trở lại bình thường, cười nhẹ: "Khá lắm! Vậy cháu cũng nghỉ đi. Hảo ý của cháu, Đại Trúc Phong ta sẽ ghi nhận."

Chẳng biết vô tình hay hữu ý, Điền Bất Dịch bỗng như nhấn mạnh khi nói đến ba từ "Đại Trúc Phong."

Tiêu Dật Tài dường như không để ý đến ngữ điệu trong câu nói đó, cười nói: "Sư thúc lại khách khí rồi."

Điền Bất Dịch khẽ gật đầu một cái, xoay mình trở đi.

oOo

Điền Bất Dịch, tay chấp sau lưng, đứng lặng hồi lâu nơi rừng cây tĩnh mịch.

Đêm về khuya, bầu trời lấp lánh muôn vàn tinh tú. Trăng đã lên cao, ánh trăng xuyên qua những tán cây rậm rạp um tùm, chiếu xuống thân hình Điền Bất Dịch. Từ trong bóng tối nhìn ra, thấy nơi chân mày lão như hơi nhíu lại, rõ ràng đang suy nghĩ chuyện gì lung lắm.

Đúng lúc đó, phía sau chợt vang lên những tiếng chân bước.

Điền Bất Dịch quay nhìn về phía sau, đột nhiên thân hình khẽ run lên, kinh ngạc: "Là nàng à?"

Người mới tới chính là thê tử của lão, Tô Như. Chỉ thấy trong màn đêm thanh vắng, nàng lặng lẽ bước tới, trong khoảnh khắc tựa hồ mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía nàng.

Dường như bao nhiêu năm tháng không có ý nghĩa gì với sắc đẹp của nàng.

Tô Như tiến lại gần, nhìn Điền Bất Dịch, miệng thoáng hiện nét cười, nói: "Vừa rồi huynh mới về tới nơi đã kêu Tiểu Phàm ra đây, nhưng nó không có ở nhà, muội đã cho phép nó đi gặp Đại Lực Tôn Giả ở Kim Cương Môn một lát, giờ chắc cũng sắp về tới đây rồi."

Điền Bất Dịch khe khẽ gật đầu, nhìn Tô Như như muốn nói điều gì nhưng rồi lại thôi.

Tô Như dịu dàng nói: "Huynh từ lúc đi gặp Tiêu Dật Tài về, mặt cứ đăm đăm chiêu chiêu, phải chăng đã có chuyện gì xảy ra?"

Điền Bất Dịch thở dài một cái, da mặt như dãn ra, nở một nụ cười nói: "Ta sớm đã biết là không thể qua được mắt muội." Nói rồi, lão đem việc gặp Tiêu Dật Tài và chuyện của Trương Tiểu Phàm ra sao, lần lượt kể hết với Tô Như.

Tô Như chỉ im lặng lắng nghe, trầm ngâm một hồi mới lắc đầu nói: "Trước tiên tạm chưa nói đến chuyện Tiểu Phàm có quan hệ với con gái của Quý Vương Ma Giáo là thật hay giả, theo những gì muội cảm nhận được về con người của Tiểu Phàm, nếu có ai đó nói nó đã gia nhập Ma Giáo, hay thậm chí là gian tế của Ma Giáo cài vào Thanh Vân Môn của chúng ta, thì muội tuyệt nhiên không thể tin là thật."

Điền Bất Dịch ừ hử một tiếng: "Điều đó không cần muội nói thì ta cũng biết. Có điều, ta từ trước tới giờ thu nhận sáu đồ đệ, từ lão đại tới lão lục, cho tới nay chưa từng gây ra chuyện gì, cũng chưa để ta phải lo phiền bao giờ."

Tô Như nhìn lão cười nói: "Bất quá từ lão đại tới lão lục, cũng chẳng có ai giống hần ta, tại kỳ Thất Mạch đại thí thực đã khiến huynh mở mày mở mặt!"

Điền Bất Dịch cứng họng, nhưng ngoài mặt không muốn tỏ ra là mình đã thua cuộc, tức thì làm bộ khinh khỉnh, nói: "Đẹp, thế mà cũng gọi là mở mày mở mặt được sao? Bị người ta dùng sấm chớp đánh cho cháy thui như cục đá thì có!"

Tô Như bật cười khúc khích: "Ôi, Điền sư huynh của muội ơi, nhớ hồi ba trăm năm trước, huynh cũng tham dự Thất Mạch đại thí, oai phong lắm, bất quá cũng chưa vào tới vòng bốn người!"

Điền Bất Dịch bị thê tử lôi chuyện cũ ra trêu, tức thì trở nên lúng túng, cúi gằm mặt nói: "Ta nếu không phải... nếu không phải là do tâm lý có vấn đề, đêm hôm trước cuộc tỷ thí còn chạy đi tìm muội, rủ muội trốn lên Hồng Kiều trên Thông Thiên Phong ngắm trăng sao, thức trắng cả đêm, sớm hôm sau thượng đài, đến cả một chút tinh thần cũng không có, thử hỏi làm sao Vạn sư huynh xứng đáng làm đối thủ của ta chứ?"

"Ồi chà..." Tô Như khẽ bĩu môi, nhưng sắc mặt đã hơi ửng hồng, lộ vẻ ôn nhu vô hạn, tưởng như đang hồi nhớ lại những ngày đầu hai người mới lén lút hẹn hò với nhau, nói: "Vạn sư huynh quả là kỳ tài trời sinh, thông minh tuyệt đỉnh, trong khắp lứa huynh muội chúng ta khi ấy, trừ Đạo Huyền chưởng môn sư huynh ra, thì đạo pháp tu hành

không ai bì kịp. Chàng khi đó mới sắp vào tới vòng bốn người thì sư phụ chàng đã cười không ngậm miệng lại được rồi, lại còn tính chuyện đánh bại cả Vạn sư huynh nữa sao?"

Điền Bất Dịch cười ha hả, rõ ràng tâm trạng đã trở nên rất vui vẻ: "Vạn sư huynh tất nhiên là đạo pháp hơn ta xa, nhưng mà năm đó trong hai người thì nàng lại chọn ta, rõ ràng là ta phải có chỗ hơn huynh ấy!"

Tô Như liếc xéo lão, đáp: "Khi ấy chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, che mắt bịt tai thiếp, chọn nhầm phải anh chồng như chàng."

Điền Bất Dịch nghe vậy chẳng hề tức giận, trái lại chỉ nhìn thê tử cười ha hả, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc, thốt nhiên dang tay kéo thân thể mềm mại của Tô Như vào lòng.

Tô Như trừng mắt mắng khê: "Chừng này tuổi đầu rồi còn làm trò quỷ! Tiểu Phàm sắp tới đây rồi, nó mà thấy chúng ta thế này thì còn gì là thể diện!"

Điền Bất Dịch chỉ cười không nói, Tô Như khe khẽ cúi đầu, cũng không có ý gì muốn thoát ra.

Đêm trong như nước, tĩnh vắng bốn bề. Gió đêm mơn man ve vuốt cành lá trên cao.

Cả khu rừng chìm trong an tĩnh.

Sau một lát bỗng nghe Tô Như nói: "Kỳ thực, muội thấy bộ dạng của Trương Tiểu Phàm bây giờ rất giống với huynh khi ấy", nói đến đây, nàng ngẩng đầu nhìn phu quân, "Huynh có cảm giác đó không?"

Điền Bất Dịch ngẩn ra: "Chẳng thấy gì cả..."

Tô Như cười nói: "Thái độ vừa rồi của huynh là nghĩa gì vậy? Thực sự khi ấy huynh cũng giống hệt như Tiểu Phàm bây giờ, cái bộ dạng khờ khạo khạo khạo đó, mọi người đều nghĩ huynh chẳng thể nào sánh kịp với các huynh đệ đồng môn tư chất cực tốt. Thế nhưng cuối cùng tại Đại Trúc Phong này thì người có thành tựu cao nhất lại chính là huynh, đạo pháp cao cường nhất cũng là huynh, sau cùng sư phụ huynh cũng truyền lại vị trí thủ tọa cho huynh đó thôi."

Điền Bất Dịch âm ừ trong miệng: "Kể ra khi đó ta cũng khờ khạo thật."

Tô Như cười khúc khích, lắc đầu nói: "Huynh ấy! Già đầu rồi, da mặt quả cũng dày hơn nhiều, còn dám nói mình không hiểu nữa hay thôi!", đoạn cúi đầu khẽ tiếp: "Bất quá trong trường hợp của Tiểu Phàm, muội không tin là huynh không nhìn ra, biểu hiện của hắn trong năm năm qua, tất nhiên không được tốt như Lâm Kinh Vũ hay Lục Tuyết Kỳ vốn tư chất thông tuệ, nhưng cũng không thể nói là gốc ghếch, muội nghĩ ít nhất nó

cũng khá hơn trình độ trung bình. Chỉ có điều mấy năm đầu tiên, nó bị huynh thờ ơ không quan tâm đến, lâu dần trong thâm tâm cảm thấy tự ti, đâm ra tới giờ vẫn cứ thẳng đơ chậm chạp như cây gỗ vậy."

Nói tới đó, Tô Như tựa hồ như hồi tưởng lại điều gì, trầm mặc một lát mới tiếp tục: "Nhưng muội quả thật nghĩ không ra, tại sao năm đó Tiểu Phàm mới tu luyện Thái Cực Huyền Thanh đạo tới tầng thứ nhất, đạo pháp còn thô thiển, vậy mà đã có thể ngang ngửa với đồng đạo có thời gian tu luyện lâu hơn nó vài ba lần?"

Điền Bất Dịch lắc đầu, thở dài như muốn trút bỏ hết phiền muộn trong lòng, chậm rãi nói: "Hiện giờ nghĩ mấy chuyện đó cũng chẳng ích gì, lát nữa khi lão thất tới đây, ta tự nhiên sẽ hỏi hắn cho rõ xem thời gian gần đây hắn đã ở đâu, không chừng sẽ gợi mở thêm được nhiều tình tiết mà chúng ta chưa biết."

Tô Như liếc nhìn lão, tủm tỉm: "Huynh không phải muốn dùng cái bộ mặt hung thần ác sát này để cật vấn nó đấy chứ? Chỉ sợ nó chưa nói được câu nào thì đã bị huynh làm cho sợ cứng cả lưỡi rồi!"

Điền Bất Dịch gật gù: "Sao ta lại không biết chứ, chẳng qua đôi khi tâm lý không được thoải mái, bộc phát ra ngoài, mới thành bộ dạng như vậy."

Tô Như cả cười: "Kỳ thực muội cũng biết huynh coi nó là đệ tử có tiền đồ xán lạn nhất của mình, muốn nó không chỉ tiến bộ vượt bậc về đạo pháp mà còn cả trong cách đối nhân xử thế hàng ngày, mong nó được như bọn Tề Hạo, Tiêu Dật Tài, có thể đạt được thành tựu như một trong hai kẻ đó, ngõ hầu tương lai..." Tới đó, nàng bỗng khe khẽ thở dài, trầm ngâm không nói nữa.

Điền Bất Dịch im lặng một lát mới thốt lên: "Làm sao nàng biết?"

Tô Như nhìn lão, tựa hồ do dự một chút, đoạn trả lời: "Bất Dịch, tính cách của huynh... suốt bấy nhiêu năm qua, muội chưa bao giờ thấy huynh như vậy kể từ khi xảy ra chuyện của Vạn sư huynh, vì thế..."

Điền Bất Dịch trầm mặc giây lát, chậm chậm gật đầu: "Ta hiểu ý muội rồi, bất tất phải nói nữa."

Tô Như nhìn lão một lát, đột nhiên bật cười: "Nếu Tiểu Phàm mà biết được sư phụ nó lúc nào cũng quan tâm đến nó như thế này, đặt biết bao kỳ vọng to lớn vào nó, không biết thằng bé sẽ vui sướng đến thế nào."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, lại làm ra bộ mặt khinh khỉnh, quay đi vênh mặt nói: "Ta mà đặt kỳ vọng lớn lao vào cái thằng đầu đất ấy à? Ở đó mà mơ!"

Tô Như ở phía sau lưng lão bấm bụng cười tủm tỉm, chợt nhận ra trương phu vẫn còn đang nắm chặt tay mình, trong lòng bỗng vô cùng ấm áp thiết tha, thấy tính cách của lão đã ba trăm năm qua rồi mà vẫn chẳng thay đổi một tí tẹo nào.

Nàng im lặng mỉm cười, khẽ nắm chặt tay chồng.

oOo

Lại nói Trương Tiểu Phàm cùng Tống Đại Nhân sau khi từ biệt sư phụ của Thạch Đầu là Đại Lực Tôn Giả để quay trở về, bên tai vẫn còn phảng phất tiếng cười hỉ hả của Thạch Đầu. Phía trước chỉ thấy màn đêm sâu thẳm, trừ vài đê tử lác đác đứng canh phòng, còn lại mọi người ai nấy đều đã quay về nghỉ ngơi.

Chừng tới khi sắp về tới cửa sơn động của Đại Trúc Phong, Tống Đại Nhân trong lòng vẫn cảm thấy có chỗ không thoải mái, bèn quay sang Tiểu Phàm hỏi: "Tiểu Phàm, mấy lời lúc nãy ta nói với đệ, đã nhớ kỹ cả rồi chứ?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đệ nhớ rồi, sư huynh."

Tống Đại Nhân khẽ gật đầu, nói: "Ta không biết sư phụ có chuyện gì với đệ, nhưng hồi nãy sau khi sư phụ đi gặp Tiêu Dật Tài sư huynh về, ta thấy hai lông mày của người cứ nhíu cả lại, chắc chẳng phải chuyện tốt lành gì đâu."

Trương Tiểu Phàm im lặng không nói gì, nhưng trong lòng cảm thấy rất lo lắng, không biết có phải Tiêu Dật Tài đã đem chuyện mình và Bích Dao ra nói với sư phụ rồi không. Nếu quả như vậy thì lát nữa khi sư phụ truy vấn, hẳn thực sự chẳng biết giải thích thế nào.

Tống Đại Nhân thấy Tiểu Phàm không nói gì, mặc dù trong lòng cũng cảm thấy hơi lo, nhưng ngoài mặt vẫn nở một nụ cười, vỗ vỗ vai Tiểu Phàm an ủi: "Tiểu Phàm, đệ bất tất phải lo lắng quá như vậy, sư phụ bình nhật tuy có vẻ nghiêm khắc, nhưng thực ra trong lòng thập phần yêu quý sư huynh đệ chúng ta." Nói tới đó, lão hạ giọng thêm thì: "Này, nhưng đệ cũng chớ có cứng đầu cứng cổ cãi lại sư phụ, vạn nhất người mà nổi trận lôi đình thì mấy người bọn huynh cũng chẳng dám cầu xin hộ đệ đâu!"

Tiểu Phàm trong lòng cảm thấy ấm áp, xúc động nhìn Tống Đại Nhân khẽ lắp bắp: "Đại sư huynh, đệ... đệ mấy hôm trước thật không phải với huynh, thật chẳng ra gì, huynh... huynh đừng giận đệ nhé!"

Tống Đại Nhân cười ha hả, giơ tay vỗ đầu Tiểu Phàm, nói: "Kể làm gì mấy chuyện nhỏ nhặt ấy! Thôi đệ mau rửa chân lên, đừng để sư phụ đợi lâu. Ồ, nhưng mà trời hôm

nay lạ thật đấy, mới khi này trăng hãy còn sáng lắm, giờ mây đen ở đâu đã tụ về xậm xịt cả rồi. Đúng là Đông Hải có khác, quả có chỗ dị biệt so với Trung Nguyên chúng ta."

Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn trời, quả nhiên thấy bầu trời dường như bỗng tối sầm lại, vừa mới rồi trăng còn sáng tỏ khắp nơi, giờ chỉ toàn mây đen vần vũ chồng chất lên nhau, ánh sáng chỉ còn lơ mờ, thật dễ khiến người ta sinh ra phiền muộn.

Nói tới đó thì hai người đã về tới nơi, Tống Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm dừng lại, bỗng nghe vắng từ trong động tiếng cười giòn tan của Điền Linh Nhi và Đỗ Tất Thư.

Tiểu Phàm trầm ngâm một chút, đoạn nói: "Đại sư huynh, đệ ra thẳng ngoài rừng gặp sư phụ đây, không vào đó nữa đâu."

Tống Đại Nhân liếc nhìn hắn, khẽ gật đầu: "Vậy cũng được, đệ nhanh đi đi! Nhưng mà bây giờ trời tối om thế này, đệ đi lại trong rừng phải cẩn thận một chút, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm thoáng lộ nét cười, gật đầu một cái rồi rảo bước về hướng rừng cây um tùm.

Tống Đại Nhân nhìn theo hắn, bất giác cảm thấy bóng dáng tiểu sư đệ của mình toát lên một vẻ cô đơn hiu quạnh thì thở dài một tiếng, lắc đầu, rồi quay mình trở vào trong sơn động.

Vừa luồn vào dưới tán rừng rậm rạp, bóng tối tựa hồ như đang lẫn trốn khắp mọi ngóc ngách của rừng sâu bỗng nhất tề phóng vọt ra, bao vây khắp thân ảnh Trương Tiểu Phàm.

Hắn dừng lại, trong lòng hơi rúng động, nhưng chỉ một lát sau, cặp mắt của hắn đã dần dần quen với quang cảnh u ám của khu rừng. Trời đêm âm u, vài ánh trăng còn vương sót lại cố gắng lắm mới lách qua được tán lá dày, rơi lác đác trên mặt cỏ, mờ mờ ảo ảo.

Cả khu rừng chìm trong tĩnh lặng, không còn tiếng chim hót của ban ngày, không một tiếng hô hấp của thú rừng, thậm chí cả tiếng côn trùng rả rích hằng đêm hôm nay không hiểu sao cũng bật câm.

Khắp nơi chỉ toàn những thân cây cổ thụ, cành lá sum suê, thâm nghiêm tĩnh mịch, như những chiến binh cầm lạng đứng trong đêm dày.

Chỉ có tiếng gió thổi.

Gió từ xa xăm trong biển đêm mù mịt, lượn trên những tán rừng, lay động những tàn cây, tạo nên âm thanh xào xạc.

Chàng thiếu niên cô độc bước đi trong rừng đêm thăm thẳm.

Trong thứ ánh sáng mờ ảo của rừng đêm, ý nghĩ của Tiểu Phàm bỗng trở nên phiêu đảng, không hiểu sao đột nhiên hồi tưởng lại một thời điểm xa xôi, rất xa xôi trong quá khứ: một ánh đèn vàng vọt yếu ớt, một đứa bé nín chặt tay mẹ, đối diện với bóng tối vây quanh, mắt mở to phảng phất sự sợ hãi...

Những ngày tháng ấy từ lúc nào đã trở thành quá vãng xa xôi, vô tình hẳn không hay biết.

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, thốt nhiên ngẩng đầu lên, gia tăng cước bộ, xăm xăm tiến về phía trước.

Hắn không hề hay biết, phía trước hướng đi ấy, nơi bóng tối thâm u, không một tiếng động, bỗng bùng lên hai quang sáng đỏ hồng, như hai ánh lửa hờn căm.

Như hai con mắt rực lên phần nộ.

oOo

Điền Bất Dịch nhíu mày, có vẻ không còn đủ kiên nhẫn: "Sao giờ này nó vẫn chưa tới?"

Tô Như nhìn lão nói: "Sao huynh nóng vội thế? Đại Nhân đã đi gọi nó về rồi, nhưng từ chỗ Đại Lực Tôn Giả về đây, cho dẫu chạy nhanh đi nữa cũng phải mất một lúc chứ! Nếu huynh không nhịn được sao không đằng vân giá vũ đi tìm nó cho nhanh?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời đêm, lẩm bẩm: "Kỳ quái thật, sao thời tiết ở Đông Hải thay đổi mau chóng thế?"

Tô Như cũng nhìn xung quanh, lông mày hơi nhíu lại: "Đúng là lạ thật, vừa mới đây còn sáng lắm mà!"

Nàng ngược nhìn những đám mây đen vần vũ trên đầu, cảm giác không được thoải mái, đột nhiên xoay chuyển ý nghĩ, quay sang hỏi Điền Bất Dịch: "Bất Dịch, từ đầu tới giờ, muội luôn cảm thấy có một chuyện này không được rõ ràng."

Điền Bất Dịch nhìn nàng, hỏi: "Là chuyện gì?"

Tô Như nói: "Nếu như Tiểu Phàm quả có quan hệ với con gái của Giáo Chủ Ma Giáo đúng như Tiêu Dật Tài nói, xét về tình về lý, đáng lẽ hẳn phải nói với Thương Tùng sư huynh trước, điều này chắc bản thân hẳn biết rất rõ. Thế nhưng hẳn lại nói chuyện riêng trước với huynh, che giấu sự thật, tức là đi ngược lại với Thương Tùng sư huynh."

Thường ngày, hắn cũng đâu có đặc biệt thân thiết gì với Đại Trúc Phong ta, vậy nên muội có cảm giác không được chắc chắn lắm trong chuyện này."

Điền Bất Dịch trầm tư giây lát, đoạn nói: "Người này thực không đơn giản đâu."

Tô Như nhướn mày: "Tại sao?"

Điền Bất Dịch không trả lời ngay, ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nói: "Theo như ta biết thì chưởng môn sư huynh trong mấy năm gần đây chỉ chuyên tâm vào việc tu đạo, những việc trong sư môn hầu như không mấy để ý tới, bình nhật có xảy ra chuyện gì đều là giao cho Thương Tùng sư huynh và các vị trưởng lão xử lý." Lão bỗng cười nhạt một tiếng, trầm giọng nói nhỏ: "Thế nên đạo này môn hạ cũng có một số kẻ rở tai nói nhỏ với nhau là Thương Tùng sư huynh của Long Thủ Phong mới là chưởng môn nhân thực sự."

Tô Như toàn thân rung động, sắc mặt lộ rõ vẻ lo lắng, kéo vạt áo Điền Bất Dịch thăm thì: "Những chuyện này huynh tuyệt đối không nên nói lung tung bên ngoài."

Điền Bất Dịch gật đầu nói: "Chuyện này ta tự biết rồi, muội yên tâm đi."

Nói rồi, lão lại trầm ngâm suy nghĩ một lúc: "Muội cũng biết đấy, Thanh Vân Môn chúng ta trong hai ngàn năm trở lại đây, đặc biệt từ khi Thanh Diệp Tổ Sư sáng lập ra bảy chi phái thì vị trí chưởng môn trước giờ luôn là do đệ tử của Thông Thiên Phong đảm nhận. Vậy mà nay..."

Tô Như mỉm cười tiếp lời lão: "Vậy mà nay Thương Tùng sư huynh trong môn phái chúng ta quả là người có đức cao vọng trọng, đạo pháp lại cao thâm, uy tín chỉ dưới có một mình Đạo Huyền sư huynh mà thôi. Khi trước chuyện Tiêu Dật Tài tiếp nhậm vị trí chưởng môn vốn không thấy ai dị nghị gì, nhưng như tình thế hôm nay mà xét có lẽ cũng không tránh khỏi có lời ra tiếng vào."

Điền Bất Dịch chậm rãi nói: "Hơn nữa trong hai trăm năm nay, Thương Tùng sư huynh chấp chưởng hình phạt ở Thanh Vân Môn, thường ngày nói một là một, hai là hai, trừ Đạo Huyền sư huynh ra, trong mắt huynh ấy sớm đã chẳng có ai nữa. Tiêu sư diệt lo ngại cũng là lẽ thường thôi."

Tô Như khẽ cúi đầu, một lát mới nói: "Bất Dịch, chuyện tranh giành chức chưởng môn này có ảnh hưởng rất to lớn, huynh chớ nên can dự quá sâu."

Điền Bất Dịch khẽ lắc đầu: "Ta ngày thường vẫn tỏ ra không quan tâm đến chuyện gì, nhưng dù sao cũng là người đứng đầu một chi phái, chuyện này làm sao có thể tránh khỏi có can dự. Hôm nay Tiêu Dật Tài cố tình tỏ ý tốt với chúng ta, quá nửa là để gây dựng một mối dây ân tình giữa ta và hắn phòng sau này khi cuộc tương tranh đó xảy ra. Chúng ta đi một bước phải cẩn thận một bước, xem ra chẳng còn cách nào khác."

Tô Như thở dài, gật đầu nói: "Cũng phải vậy thôi."

oOo

"Ừ..." không biết tự chốn nào trong sâu thẳm rừng đêm, một trận âm phong thỉnh linh thổi tới.

Trương Tiểu Phàm bỗng cảm thấy từ cổ trở lên lạnh lẽo vô cùng, vội ngẩng nhìn khắp trên đầu, chỉ thấy tán cây lòa xòa rung động như bầy yêu ma đang nhảy múa. Hắn nhíu mày, thầm nghĩ hôm nay khu rừng này có vẻ tràn đầy quỷ khí, thật khác xa so với mấy hôm trước. Tới đó hắn lại tự nhủ, bản thân ở đây đã bấy nhiêu ngày, chưa từng thấy có yêu ma tà vật, hôm nay trời mới âm u một chút, sao mình đã phải lo lắng làm vậy?

Nghĩ tới đó, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy buồn cười với chính mình, bèn xăm xăm bước tiếp.

Đột nhiên, từ phía sau lưng hắn vang lên một âm thanh như tiếng ma kêu quỷ khóc. Trương Tiểu Phàm cả kinh thất sắc, quay ngoắt mình lại, chỉ thấy sắc mặt hắn lập tức trở nên trắng toát. Trong bóng đêm âm u, dần dần hiển hiện một chiếc khô lâu hai mắt lấp lóe ánh sáng đỏ rực, dập dờn bay lượn trong không trung.

Trong tiếng ma kêu quỷ khóc ấy, cái khô lâu ánh hồng bỗng dừng lại giữa khoảng không, từ từ quay qua đối diện với Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm nhìn vào hai con mắt rỗng không của nó, chỉ thấy sâu trong đó hình như ẩn hiện những tia lửa, không cưỡng được cảm thấy toàn thân rét run lên.

Sau một khoảnh khắc, từ phía sau cái khô lâu, chậm chậm xuất hiện hai bóng người. Trong ánh sáng đỏ hồng của cái khô lâu, hắn thấy một trong hai người là một lão già gầy nhom, mặt mũi dữ tợn, sắc diện khô kiệt, tựa như chỉ có một lớp da bọc lên xương sọ mà thôi, trông chẳng khác cái khô lâu đỏ hồng là mấy, cặp mắt độc ác nhìn chòng chọc vào Trương Tiểu Phàm, lộ rõ vẻ hằn học phần hện.

Còn kẻ thứ hai bộ dạng trông như giống sài lang, mặc dù thân hình khá to lớn nhưng lại bị lão già xách trên tay như chú gà nhép, đến cử động cũng không được, sắc mặt đầy vẻ đau đớn khổ sở.

Nhìn thấy gã, Trương Tiểu Phàm không khỏi giật mình kinh hãi, kêu "A" lên một tiếng.

Gã này không phải ai xa lạ mà chính là một trong hai kẻ Tiểu Phàm đã gặp bên dưới Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn dạo trước, mới hôm rồi cũng lại đã thấy xuất hiện tại Lưu Ba Sơn này: Dã Cầu đạo nhân. Chỉ thấy gã bị lão già khô quắt ấy dùng tay phải xách cổ, nét mặt đau khổ như sắp khóc, thế nhưng khi nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt thì lạ thay, sắc mặt gã lập tức thay đổi, tựa như nhìn thấy vị cứu tinh xuất hiện, chỉ ngay vào Tiểu Phàm kêu to: "A! Chính hần! Chính là hần!"

Trương Tiểu Phàm sợ đến ngây người, chỉ thấy Dã Cầu đạo nhân cứ chỉ vào mình kêu gọi liên hồi mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả. Lão già queo vẫn trừng trừng nhìn hần đầy ác ý, cất giọng khàn khàn chói tai hỏi Dã Cầu đạo nhân: "Có đúng là thằng tiểu nghiệt chủng Thanh Vân Môn này không?"

Dã cầu gật đầu lia lia, mồm liến thoắng nói: "Dạ, dạ, đúng là nó đó, Hấp Huyết tiền bối! Chính mắt tại hạ đã thấy thằng súc sinh này giết hại truyền nhân duy nhất của ngài là Hấp Huyết Quỷ Khương lão tam!"

- o O o -